

LIBRIS

We know
books

VINCENT DELECROIX

PANTOFUL
DE ACOPERIS

editura rao

GURA COPIILOR ADEVĂR GRĂIEȘTE?

Am totuși o nedumerire. Trebuie neapărat să povestesc asta (după care mă duc să-mi reiau somnul).

Mai adineauri, pe la trei dimineața, dormeam adânc. Mă rog, poate nu chiar așa de adânc, fiindcă visam, ceva nu prea plăcut, ceva cu șeful meu, o vânzare pe care o ratasem, o vânzare serioasă, clientul era vecinul de dedesubt, cel pasionat de insecte, rătăcisem hârtiile, nu mai rețin bine, căutam, căutam, dădeam peste o droaie de hârtii fără nicio legătură – iar el mă tot hărțuia. (Ce spun acum însă nu-i un vis: el mă hărțuiește și în realitate). Chestia este că încă mai dormeam când, înconjurat de hârtiile mele, m-am trezit că mă striga cineva: „Tati, tati“. Era fetița. Am reflectat: „Cred că iar a avut un coșmar (nu ca al meu, presupun, ci cu un soi de monstru oarecum asemănător, în fond), are să adoarmă la loc. Acum are, nu se știe de ce, multe coșmaruri“. Am așteptat un moment, dar ea continua să strige. Ideea că trebuia să mă trezesc în miez de noapte nu mă prea încânta. M-am întors spre Catherine, oarecum din lașitate, trebuie s-o mărturisesc,

Însă ea dormea profund – și, la urma urmei, fetița pe mine mă chema. Oricum, eram treaz. M-am dat jos din pat, mi-am pus halatul și am pornit spre camera ei, chibzuind: „Mâine mă voi trezi la șase ca să plec la serviciu, așa că ar trebui să dorm“. Când m-am apropiat, m-a auzit. „Cu parchetul ăsta nu poți face nicio mișcare fără să trezești tot imobilul – de-aia tipul de deasupra începe să mă agaseze serios cu câinele lui: vecinul are parchet ca al nostru și auzi mereu câinele răcâind cu ghearele; mă enervează“. Am intrat încetșor ca să nu-i trezesc frățiorul și am văzut-o în pijamale stând în picioare la fereastră. I-am zis în șoaptă, căscând:

– Ce-i pușor? Ce faci? Haide, repede în pătuț, mâine ai școală (iar tatăl are treabă cu un patron nu prea amabil).

Ea continua să stea nemișcată. O vedeam în lumina cenușie a ferestrei (nu trăgeam perdelele fiindcă îi era teamă de întuneric – e de înțeles la vârsta ei). M-am apropiat pe vârfuri.

– Iar ai avut un coșmar?

A clătinat din cap fără să se miște.

– Atunci, ce-i? Știi, tati trebuie să se odihnească, are o zi grea mâine (ca de obicei, de altfel).

Ea continua să stea nemișcată.

Am ajuns lângă ea, cât pe ce să cad împiedicându-mă de servieta lăsată pe jos, și m-am aplecat. Se auzea respirația regulată a frățiorului. Din fericire, când doarme, poți să cânti la trompetă lângă el și nu tresare deloc. Dimineața e un adevărat calvar să-l faci să se trezească.

Dimpotrivă, ea e foarte vioaie și nu știu ce meșterește singurică toată noaptea. Un adevărat șoricel.

– Ce-i, micuța mea?

Ezita să-mi vorbească. Mi-am zis: „E clar, a devenit somnambulă“. Am vrut s-o iau în brațe, dar s-a depărtat ușor.

– Ce-i, micuț? am întrebat-o eu din nou (căscând de somn). Nu vrei să-mi spui?

În lumina difuză a nopții vedeam că se uita la mine. Liniște. M-am îndreptat din șale.

– Bine, dacă nu-i nimic, atunci haide să te urci imediat în pat. Mâine ai să fii foarte obosită. Haide cu tatăl să te culci.

A avut o ușoară mișcare de refuz, murmurând:

– Tati?

– Da, iubirea mea.

Era limpede că voia să-mi spună ceva, dar nu îndrăzneam.

– Tati?

– Da, draga mea, am răspuns eu văzând că voia să-mi spună ce o necăjea.

– Tati? a repetat ea.

– Da.

– Dacă-ți spun un secret, ai să mă crezi?

– Asta te-a trezit?

Continua să se uite la mine cu insistență. Totuși, nu părea speriată.

– Haide, spune-mi secretul și pe urmă mergi să te culci, da?

Încă mai ezita.

– N-am să-l dezvălui nimănui, promit, mi-l zici, iar tati se duce la culcare.

– Dar ai să mă crezi?

– Dacă așa vrei, scumpo, dacă așa vrei tu... Haide, spune-mi-l repejor și mergem în pătuț.

– N-ai să-l spui nici lui mami?

Chiar și la ora trei noaptea trebuie să respecti niște principii.

– Asta, mai vedem noi, i-am replicat eu, depinde care-i secretul.

A reflectat cu gravitate un moment privindu-și concentrată degetele de la picioare. În asemenea clipe era leită maică-sa. Tânjeam să mă întorc în pat și să aștept a doua zi ca să aflu marele secret, eventual să las lucrul ăsta în seama lui Catherine.

– Bine, dacă vrei, ai să mi-l spui mâine, că doar n-o să stăm aici toată noaptea, da?

Asta a hotărât-o. S-a depărtat de la fereastră și s-a apropiat de mine, apoi s-a ridicat pe vârful degetelor în timp ce mă aplecam să-i ascult secretul.

– Am văzut un înger.

„Da, am chibzuit eu, acum alte coșmaruri.“

– Ei, bine, puiut mic, ești tare norocoasă, nu se vede așa ceva oricând. Și sunt sigur că veghează asupra ta, deci poți să adormi liniștită.

– Am văzut un înger, mi-a repetat ea.

– Da, am înțeles: ai văzut un înger. E minunat. Cred că venise să-ți spună bună seara.

Doamna psiholog ne spusese cu o săptămână în urmă că nu trebuia să negăm brutal existența a ceea ce-și

imagina fetița – mă rog, asta cred că am înțeles, fiindcă psihologii pentru mine...

– Dar tu ai văzut vreunul? a întrebat micuța după câteva clipe de meditație.

Am simțit că am pornit pe panta unei discuții care urma să-mi micșoreze capacitatea reactivă la birou.

– Nu, dar știi, cu siguranță, că el nu se arată decât fetițelor.

– Nu m-a speriat, m-a întrerupt ea.

– E foarte bine, dar știi, îngerii nu sperie, sunt drăguți.

– Totuși, nu părea binevoitor. Nu-i așa?

Ușurel, am reușit totuși să o duc în pat. S-a strecurat sub pătură, iar eu m-am așezat pe margine.

– Nu părea prea drăguț?

– Nu, avea un aer trist.

– Dar, scumpa mea, îngerii nu sunt triști.

– Păi, atunci, nu era un înger?

– Nu asta vreau să spun.

– Nu, nu, sunt sigură că era un înger, se uita la mine și părea întristat.

Mi-am trecut mâna peste față.

– Se uita la tine?

– Da, m-a privit mult.

– Apoi și-a luat zborul?

– N-avea aripi, mi-a răspuns ea imediat.

– Curios, i-am zis eu, în general, îngerii au aripi, dar probabil că nu le-ai văzut bine în noapte.

– Nu, nu, sunt sigură că n-avea: m-am uitat bine, la fereastră.

Tăcere.

– Bine, iubita, am rostit eu într-un târziu, mai vorbim mâine-dimineață dacă vrei. Acum poți dormi, știi, ai avut mare noroc să vezi un înger, mare noroc.

– Era un înger, cu un aer trist și n-avea aripi.

Am oftat gândindu-mă la mutra de a doua zi a patro-nului: „Sunt obosit, dar e din cauză că fata mea a văzut, azi-noapte, un înger, înțelegeți? Nu-i ceva ce se întâmplă în fiecare zi“.

Ea n-avea deloc aerul că voia să adoarmă la loc.

– Bine, unde l-ai văzut?

– Uite-acolo, pe marginea acoperișului.

– Pe acoperișul de vizavi?

– Da.

– Și ce-a făcut?

– Nimic, era acolo, pe acoperiș, mă privea trist. Și eu mă simt tristă, tati.

Am luat-o de mână.

– Dar n-ai niciun motiv, iubito; dimpotrivă, e foarte frumos să vezi un înger.

– Da, dar acesta era trist.

– Probabil așa ai crezut tu, poate că nu l-ai văzut bine de aici din pat.

– Dar nu mai eram în pat, ci la fereastră. Vedeam bine cum arăta, cămașa, pantalonii, pantofii.

– Un înger cu pantalonii?

– Jur, tati, n-avea aripi, dar avea pantalonii.

– Și era încălțat? am iscodit-o eu, neputându-mă abține să nu mă gândesc că n-o fi prea comod să zbori încălțat cu bocanci.

– Da.

– Bine, atunci trebuie să fi avut vreo întâlnire în oraș. Dar măcar avea cravată?

– Nu.

– M-ar fi mirat totuși.

I-am strâns mâna.

– Ei bine, poți fi mândră, ești prima fetiță care a văzut un înger cu pantalonii, pantofi și cămașă, ai să le poți povesti mâine prietenilor.

– Nu, e secret.

– Bine, așa-i, e secret. Asta rămâne între noi, nu scot niciun cuvânt față de mami, însă acum trebuie să dormi.

– Nu-mi place să fie trist, tati.

Mă simțeam cu adevărat obosit.

– Ascultă, iubito, sunt sigur că era ceva absolut trecător, un fleac, și că după aceea s-a înveselit din nou, ca toți îngerii.

Ea însă nu era convinsă. Am reflectat: „Poate că și îngerii au necazuri cu șeful lor“.

– Nu, când a plecat era tot trist.

Am învelit-o mai bine.

– Ai să vezi, i-am zis eu, data viitoare când ai să-l mai zărești are să fie foarte vesel.

S-a bosumflat.

– Nu știu dacă va mai veni.

Da, într-adevăr, ea avea un aer trist. Am mângâiat-o ușor pe păr.

– Ba da, iubita, se va întoarce, absolut vesel, și va fi mulțumit să te vadă dormind.

– Se va întoarce să-și ia pantoful?

M-am uitat la ea uluit.

LIBRIS | We know books

– Să-și ia pantoful?
 – Da, când a dispărut, și-a lăsat pantoful.
 – Da?

Tocmai ce gândeam și eu, mi-am zis, că nu-i practic pentru zbor.

– Acolo, pe acoperiș, unde era.

Am avut o sclipire genială.

– Vezi, tocmai de aia era trist: nu se simțea bine în pantofi.

– Și eu, când am pantofi noi, mă deranjează un pic la început, dar nu-i grav deloc.

Am simțit că începea să se liniștească. Dar a adăugat:

– Pantoful nu era nou, ba chiar era vechi.

– Nu vrei să ne spui povestea acestui pantof mâine, după ce faci nani?

– Nu mai am poftă să dorm, a clătinat ea din nou din cap.

Știu, în acel moment ar fi trebuit să schimb tonul, însă cred că eram prea obosit ca să mă enervez de-a binelea. Aveam chiar o ușoară impresie că vorbeam în vis.

– Păi, poate tocmai voia să se debaraseze de ei, că era nemulțumit de pantofii pe care-i purta.

– Dar atunci, de ce a lăsat doar unul?

De data asta m-am trezit cam în pană de explicații, tăcând un moment.

– L-a uitat în clipa în care a plecat, mi-a zis ea după un scurt răgaz de gândire.

M-am prefăcut că reflectez, apoi am dat din cap:

– Ai dreptate, asta trebuie să fie, pur și simplu. Îngerul m-a privit, și-a deschis larg brațele, uite-așa, pe urmă

a dispărut, dar și-a uitat pantoful. Știi, am adăugat eu, se poate întâmpla, chiar și îngerii pot să-și uite pantofii când se grăbesc. Iar acum știm sensul poveștii.

– Dar de ce era trist?

Acest gen de discuții care o iau de la capăt îmi amintesc oarecum de cele pe care le port cu clienții.

– Nu știu, însă sunt sigur că mâine, atunci când te vei trezi, ai să vezi că s-a întors să-și ia pantoful. Cu siguranță, așteaptă să adormi ca să vină tiptil să și-l recupereze.

– Și dacă e și mâine acolo?

– Ei bine, va veni să-l caute în noaptea următoare, în timp ce tu-vei-dor-mi.

În sfârșit, de data asta părea să o cuprindă somnul.

– Totuși, continuă ea, nu cred că e practic să umbli cu un singur pantof.

– E mult mai practic, iubire, decât cu doi. Haide, dormi.

– Am putea să mergem să-l luăm ca să i-l dăm.

– Ascultă, fată mică, nici nu știm măcar unde locuiește, pe când el știe foarte bine unde l-a lăsat, așa că-i mai bine să vină singur să și-l ia.

Glasul îi era abia șoptit și somnoros.

– Bine, rosti ea într-o ultimă zvăcnire, dar dacă mâine e tot acolo, o să mergem să i-l ducem, promiți?

– De acord, iubito, de acord, vom încerca să-i găsim adresa, căutăm în cartea de telefon. Haide, dormi.

Dar ea tocmai adormise.

Am ieșit în vârful picioarelor. Am răsuflat adânc. „Fir-ar să fie, am chibzuit eu, n-am să mai reușesc să adorm.” M-am dus la bucătărie să beau un pahar cu apă, având grijă să nu aprind lumina. „Oare am să-i spun

LBRIS

We know
books

tony parsons
copil și bărbat

rao international publishing company

Cel mai frumos băiețel din lume

E băiat, e băiat!

E un băiețel.

Mă uit la copilașul acesta – chel, plin de riduri și scofălcit ca un bătrânel – și în mine are loc o reacție chimică.

Bebeluşul – adică EL – este cel mai frumos copil de pe fața pământului. Oare chiar este – EL – cel mai frumos bebeluş de pe fața pământului? Sau doar mă zgîndărește ceasul meu biologic? Toți simt în felul acesta? Chiar și oamenii care au copii obișnuiți? Oare chiar este copilașul nostru cel mai frumos?

Sincer, nu reușesc să-mi dau seama.

Bebeluşul doarme în brațele femeii pe care o iubesc. M-am așezat pe marginea patului și îi privesc, cu sentimentul că locul meu este în această încăpere, lângă această femeie și lângă acest copil, așa cum nu am mai simțit niciodată, nicăieri.

După toată agitația din ultimele douăzeci și patru de ore, sunt, deodată, copleșit, simt ceva – recunoștință, fericire, dragoste – care crește, mă umple, amenință să dea pe dinafară.

Mi-e teamă că mă voi face de râs – voi strica totul, voi întina momentul – cu lacrimi. Dar bebeluşul se trezește și începe să plângă după mâncare, iar noi – eu și femeia pe care o iubesc – râdem în hohote, râdem de uimire, surprinși.

Este un mic miracol. Și cu toate că nu putem evada din realitatea vieții noastre de toate zilele – când trebuie să mă întorc la serviciu? – ziua este luminată ca de vrajă. Nu este nevoie să vorbim despre această magie. O simțim pretutindeni în jurul nostru.

Ceva mai târziu, vin și părinții mei. După ce ne-a îmbrățișat și ne-a sărutat, mama numără degețelele copilășului, uitându-se să nu le aibă cumva lipite. Dar el e bine, bebelușul este bine.

– E o comoară, zice mama. O comoară!

Tata privește bebelușul și e topit.

Tata are multe calități, însă nu este un om slab, nu este un sentimental. Nu gângurește la bebelușii de pe stradă. Tatăl meu este un om bun, dar lucrurile prin care a trecut în viață l-au înăspriț. Dar astăzi, undeva înăuntrul lui se topește un ghețar, și asta i se citește pe chip.

Băiețelul meu e cel mai frumos copilăș din lume!

Îi dau cadou tatei o sticlă pe care am cumpărat-o cu luni în urmă. Este bourbon. Tatăl meu nu bea decât bere și whisky, dar primește sticla cu un zâmbet larg pe față. Pe eticheta de pe sticlă se poate citi: Old Granddad – „Tataie“. Țasta-i el. Tatăl meu!

Iar astăzi știu că îi semăn și mai mult. Astăzi și eu sunt tată. Toate pragurile bărbăției – pierderea virginității, obținerea permisului de conducere, primul vot – toate nu au fost decât un fel de halte ale tinereții mele. Am trecut prin toate acestea și am ieșit din ele neschimbat, în esență, încă un băiat.

Dar acum am ajutat la aducerea pe lume a unui copil.

Astăzi am devenit ceea ce tata a fost dintotdeauna.

Astăzi am devenit bărbat.

Am douăzeci și cinci de ani.

Unu

Iată câteva chestii pe care trebuie să le eviți când te pregătești pentru acel eveniment important care demonstrează că, în sfârșit, ai devenit bărbat în toată firea: aniversarea vârstei de treizeci de ani.

Să ai o aventură de o noapte cu o colegă de serviciu.

Să-ți cumperi cu nesăbuintă obiecte de lux pe care nu ți le poți permite.

Să fii părăsit de nevastă.

Să îți pierzi slujba.

Să te trezești deodată că trebuie să ai singur grijă de copil.

Dacă mai aveți puțin și împliniți treizeci de ani, orice ați face, nu faceți nici unul dintre lucrurile acestea.

Oricare dintre ele vă va strica ziua.

La treizeci de ani ar trebui să te gândești: „Acestia sunt anii mei de glorie, acestea sunt zilele mele de tinerețe, ce este mai bun nici nu s-a întâmplat încă“ – lucruri de genul ăsta.

Ești destul de tânăr ca să poți sta treaz toată noaptea dacă ai chef, dar destul de în vârstă ca să ai o carte de credit. Toată nesiguranta și sărăcia de până la douăzeci și ceva de ani s-au terminat – nici să nu mai aud de ele – dar cota ta e încă în creștere.

Aniversarea de treizeci de ani ar trebui să fie una bună. Dintre cele mai bune.

Dar cum sărbătorești faptul că ai ajuns la marele trei-zero? Cu un grup de prieteni, singuri toți, râzând în vreun bar intim sau într-un restaurant? Sau înconjurat de soția iubitoare și de copiii voștri adorabili, în sânul familiei?

Trebuie să existe o cale bună de a ajunge la treizeci de ani. Poate că toate sunt bune.

Toate imaginile pe care le aveam despre această aniversare păreau să fie decupate dintr-un serial de comedie american. Când mă gândeam la ziua în care voi împlini această vârstă, vedeam întotdeauna un cuplu atrăgător de vreo treizeci de ani sărutându-se ca niște adolescenți în călduri, în timp ce pe fundal se zărea un bebeluș gângurind, care mergea de-a bușilea pe parchetul lustruit, sau vedeam un cerc de prieteni frumoși, spiritali care beau cappuccino și își etalau hainele de firmă, în timp ce comentau jocul de-a întâlnirile amoroase. Exact asta era problema mea. Când mă gândeam la ziua în care voi împlini treizeci de ani, mă gândeam, de fapt, la viața altcuiva.

Asta înseamnă să ajungi la treizeci de ani – să crești fără să fii dezamăgit, să fii așezat la casa ta fără a te complăcea, să ai experiență de viață, dar nu atât de multă experiență încât să îți vină să te arunci sub un tren. Cel mai frumos moment al vieții tale.

Ajuns la această vârstă, îți dai seama, într-un final, că nu vei trăi pentru totdeauna. Dar oare asta înseamnă că prezentul plin de râsete și de cappuccino ar trebui să fie cu atât mai dulce? Nu trebuie să lași inevitabila moarte să îți umbrească viața. Nu lăsa alunecarea aceasta prelungă și înceată către mormânt să stea în calea fericirii tale!

Fie că te bucuri de ultimii ani de libertate și nu faci încă pașul spre căsătorie, fie că ai trecut la un mod de viață mai matur, mai responsabil cu persoana pe care o iubești, e destul de greu să îți imaginezi un mod groaznic de a împlini treizeci de ani.

Însă, nu știu cum, eu am izbutit să găsesc unul.

Mașina îmi aducea aminte de viața altcuiva. Mirosea a libertate.

Era parcată chiar în vitrina salonului auto, o mașină ca o săgeată care, chiar și cu capota lăsată, părea la fel de zveltă și de încordată ca un trup athletic.

Firește, era roșie – un roșu aprins, răbufnind de testosteron.

Cu câțiva ani în urmă, o chestie atât de *macho* m-ar fi făcut să râd sau, mai degrabă, să rânjesc batjocoritor, sau să vomit, sau, și mai rău, toate variantele de mai sus.

Acum îmi dădeam seama că nu mă deranjează în nici un fel. De fapt, ajuns în această etapă a vieții mele, era exact ceea ce căutam.

Eu nu prea sunt genul de tip care știe mașinile după marcă sau model, dar mi-am făcut o preocupare din a afla numele acestei mașinuțe nervoase – aruncând pe furiș o privire peste reclamele din revistele mondene. Da, e adevărat. Privirile ni s-au mai întâlnit.

Dar numele mașinii chiar nu conta. Pur și simplu, îmi plăcea la nebunie cum arată. Și mirosul acela. Mai presus de orice, mirosul acela. Care-mi spunea că orice este posibil, că orice se poate întâmpla. Ce era cu mirosul ăsta?

Mireasma tapiseriei de piele, mirosul anvelopelor noi-nouțe și a oțelului proaspăt vopsit ascundea ceva nou, dureros de nou, ceva atât de șocant, încât aproape mă copleșea. Acest ceva nou intuia o altă lume, fără limite, liberă, un drum întins care promitea în depărtare zilele neîntinate ale viitorului. Undeva, departe, unde nimeni nu auzise de semne de circulație sau de decădere, sau de aniversarea mea de treizeci de ani.

Mirosul ăsta mi-era cunoscut de undeva și, cu siguranță, am recunoscut felul în care m-a făcut să mă simt. E ciudat, dar îmi aducea aminte de acel sentiment pe care îl ai când ieși în brațe un nou-născut.

Analogia nu este nici pe departe perfectă – mașina nu avea cum să deschidă spre mine ochisorii care abia văd, nici nu putea să îmi strângă degetul în pumnișorul lui care-mi pare minuscul sau să îmi zâmbească cu gingiile roz, fără dinți. Dar pentru o clipă, m-am simțit de parcă era cât pe ce să se întâmple așa.

– Nu trăiești decât o dată, îmi zise agentul de vânzări, însoțit de sunetul pașilor săi pe podeaua lustruită a salonului.

I-am zâmbit politicos, indicându-i astfel că trebuie să mă mai gândesc la asta.

– Căutați ceva cu adevărat palpitant? zise el. Pentru că, dacă e să caracterizez automobilul MGF într-un singur cuvânt, acesta ar fi „palpitant“.

În timp ce îmi servea discursul său obișnuit, agentul mă cântărea din priviri, încercând să se decidă dacă meritam efortul să-mi acorde o cursă de probă.

Era insistent, dar nu într-atât încât să te scârbească. Omul își făcea meseria. Și în ciuda hainelor mele potrivite pentru un sfârșit de săptămână – care nu erau cu mult diferite de cele pe care le îmbrăcam în zilele de lucru din pricina naturii serviciului meu – cred că a văzut în mine un tip serios. Un bărbat cu o carieră în plină ascensiune în căutarea unui motor pe măsură. Cât de mult se putea înșela?

– Acest model are un sistem de control variabil al valvelor, zise el, cu un entuziasm ce părea real. Schimbând viteza de rotație a axului cu came, poate fi diferențiată deschiderea valvelor inlet.

„Despre ce dracu' vorbea ăsta? Era ceva legat de motor?“

– Un aspirator de femei, adăugă observându-mi expresia perplexă. E nervoasă. Un tip pe cont propriu n-ar putea să găsească ceva mai bun decât un MGF.

Ăsta era genul de frază care să mă facă să mă decid. Lasă baltă gargara tehnică, spune-mi că mă pot pierde într-o asemenea mașină. Fiindcă într-adevăr mă pot pierde cu totul într-o asemenea mașină. Asta voiam să aud.

Ceva de afară îi distrase atenția agentului, iar eu i-am urmărit privirea prin peretele de sticlă al salonului.

Bărbatul admira o femeie înaltă, blondă ținând de mână un băiețel îmbrăcat cu un tricou cu *Războiul stelelor*. Cei doi erau înconjurați de sacoșe cu cumpărături de la supermarket. Și ambii se uitau la noi.

Chiar și așa, încadrată de pungile de plastic, păzind un pușticulică, femeia era genul care te făcea să arunci mai mult decât o privire după ea.

La băiețelul ei – și era evident că e al ei – observai în primul rând tubul lung de plastic, luminat vag pe dinăuntru, pe care îl căra într-o mână.

Dacă ai dat pe la cinematograful în ultimii douăzeci de ani, recunoști instantaneu tubul ca fiind o sabie de lumină, arma tradițională a Cavalerilor Jedi. Asta avea mare nevoie de baterii noi.

Femeia cea frumoasă ne zâmbeste, mie și vânzătorului. Puștiul își îndreaptă spre noi sabia lui de lumină, de parcă ar vrea să ne atace, nu alta.

– Tati, se înțelege prin geamul gros de sticlă.

Nu ai cum să îl auzi, dar e clar că asta spune.

– Soția și fiul meu, i-am zis eu, întorcându-mă să plec, nu înainte de a observa dezamăgirea din ochii agentului. Trebuie să vă las.

„Tati“. ăsta sunt eu. „Tati“!

– Bine, dar ție nici măcar nu-ți plac mașinile, îmi aduce aminte nevastă-mea, făcându-și loc cu Volkswagen-ul Estate prin traficul de început de seară.

– Mă uitam și eu.

– Și ești mult prea tânăr pentru o criză de vârstă a doua, decretă ea. E mult prea devreme la treizeci de ani, Harry! Lucrurile stau cam așa: mai aștepti vreo cincisprezece ani și abia atunci fugi cu o secretară îndeajuns de tânără pentru a-ți fi a doua soție. Și atunci eu tai mânecile de la toate costumele tale. Ca să nu mai spun că îți tai și „podoabele“.

– Gina, nu am încă treizeci de ani, am chicotit eu, deși în realitate nu era prea amuzant – nevastă-mea exagerează întotdeauna. Am douăzeci și nouă de ani!

– Pentru încă o lună! râse ea.

– Mai e puțin și e ziua ta, zise băiețelul nostru, râzând împreună cu mama lui, deși habar n-avea de ce, lovindu-mă pe ceafă cu afurisita lui de sabie de lumină.

– Pat, te rog, nu mai face asta! îi spun eu.

Stătea pe bancheta din spate înconjurat de cumpărăturile pentru o săptămână, prins în scaunul lui special, vorbind pe limba lui, imaginându-și că se află în carlinga Șoimului Mileniului, umăr la umăr cu Harrison Ford.

– Mi-am pierdut motorul de babord, mormăia el, de unul singur. Trageți când sunteți gata.

M-am răsucit să îl privesc. Are patru ani, cu părul blond-ce-nușiu care îi cade peste ochii la fel de albaștri ca ai mamei sale. Albastru de Tiffany. Surprinzându-mi privirea, îmi trage un zâmbet strălucind de o încântare pur copilărească.

– La mulți ani, dragă tati! cântă el. La mulți ani, la muuulți ani!

Pentru Pat, ziua mea era șansa lui de a-mi dăruî în sfârșit felicitarea pe care mi-a făcut-o cu mânuțele lui și pe care a ascuns-o sub pat (Luke Skywalker decapitând un monstru extraterestru cu sabia lui de lumină). Pentru mine, asta însemna că ce-i mai bun a și trecut deja. Chiar așa mi se părea.

Oare când mă voi mai simți vreodată așa cum m-am simțit în seara când soția mea mi-a spus că se va căsători cu mine? Oare când mă voi mai simți ca în dimineața când s-a născut fiul meu? Când oare va mai fi viața – nu știi cum să pun în cuvinte – atât de... reală? Când?

– Și, mă rog, de când ai devenit tu așa de interesat de mașini? mă întreabă Gina. N-avea de gând să lase în pace chestia cu mașina: Fac pariu că nici măcar nu știi cu ce fel de benzină merge asta a noastră, nu-i așa?

– Gina, te rog!

– Cu ce merge atunci?

Fir-ar al dracului!

– Cu de-aia verde, zic eu ghicind la întâmplare. Știi de care vorbesc – fără plumb. Care salvează o pădure tropicală de fiecare dată când faci plinul.

– E diesel, băi gogoasă, râse ea. N-am mai întâlnit un tip mai puțin interesat de mașini ca tine. Ce naiba ai pățit?

Ce puteam să-i spun? Nevestei nu-i spui că un obiect reprezintă în nu știi ce fel toate lucrurile pe care știi prea bine că nici nu le vei avea vreodată. Locurile pe care nu le vei vizita, femeile pe care nu le vei iubi, lucrurile pe care nu le vei face. Nu-i poți spune nevastei toate astea. Nici măcar unei neveste care te iubește foarte mult. Mai ales uneia care te iubește foarte mult!

– Nu are loc decât pentru un pasager, spuse ea.

– Ceee? fac eu pe prostul.

– Știi foarte bine despre ce anume vorbesc, zise ea. Nu are loc decât pentru un pasager – o femeie zveltă.

– Dar și tu ești destul de zveltă și ești și femeie, zic eu. Sau măcar așa erai când am verificat ultima dată.

– Harry, ce ți-a cășunat? Haide! Spune-mi!

– Poate că vreau și eu să compensez faptul că sunt un boșorog nenorocit, zic eu. Așa că mă alătur clubului boșorogilor și vreau, în mod jalnic, să îmi recapăt tinerețile glorioase. Deși știu că până la urmă este în zadar, deși știu că tinerețea mea n-a fost tocmai glorioasă. Nu asta fac bărbații?

– Împlinești treizeci de ani, răspunde ea. O să deschidem vreo două sticle de șampanie și o să avem un tort mare, cu lumânări.

– Și baloane, sublinie Pat.

– Și baloane, zise Gina. Își scutură capul ei cel frumos: Harry, nu avem de gând să te eutanasiem.

Gina e cu vreo două luni mai mare decât mine. A întâmpinat cea de-a treizecea aniversare, înconjurată de prieteni și familie, dansând împreună cu fiul ei pe hiturile lui Wham, cu o cupă de șampanie în mână. În seara aceea, a arătat cu adevărat minunat, minunat. Dar, în mod cert, aniversarea mea va fi ceva mai traumatizantă.

– Nu regreti nimic, nu? zise ea.

– Ca de exemplu, ce?

– Știi tu, zise ea deodată serioasă. Noi.

Ne-am căsătorit de tineri. În ziua nunții noastre, Gina era însărcinată în trei luni cu Pat; și aceea a fost de departe cea mai fericită zi din viața mea. Însă odată cu acea zi, nimic nu a mai fost vreodată la fel. Pentru că din acel moment n-am mai putut să ne amăgim că nu suntem oameni mari.

Postul de radio la care lucram pe atunci mi-a dat liber toată săptămâna și ne-am petrecut luna de miere în micul nostru apartament, uitându-ne la televizor din pat, mâncând sandvișuri de la Marks&Spencer, discutând despre copilașul pe care urma să-l avem în curând.

Am discutat și despre o lună de miere în adevăratul sens al cuvântului – în care să nu stăm acasă uitându-ne la televizor și mâncând sandvișuri în pat. Dar când am ajuns să avem ceva